

Áhítat – 2021. 03. 13.

A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, és ne is csüggedjen.” (János 14:26-27)

A tanítványokat két ellentétes érzés keríti hatalmába, miután Jézus eltávozik erről a földről. Emlékeznek majd a szavaira, amely annyira más volt, mint más tanítóké. „*Nem úgy tanította őket, mint az írástudók, hanem úgy, mint akinek hatalma van.*” Egyszerű, szemléletes szavaiból valami ellenállhatatlan erő áradt, ami megragadta a szívüket. Ez az erő és hatalom mutatkozott meg a cselekedeteiben is: szinte megigézve álltak, amikor látóvá tette a vakot, lábára állította a bénát, megszelídítette az őrző meg szállottat, és feltámasztotta Jairus leányát és Lázárt. Semmi kétségük nem fért ahhoz, hogy mindezeket egyedül csak az tudja megtenni, akivel vele van az Isten. Nemcsak ők, ezt még Nikodémus, egy zsidó írástudó is elismerte. A másik, az egyedül maradás, az elárulás, a veszteség, a fájdalom érzése. Jézus sem szépíti az elkövetkező körülményeket; szenvedésről, halálról, elszakadásról beszél nekik. Nincs a szavaiban olcsó biztatás: „*csak fel a fejjel, fiúk, ki fogjátok bírni, meg fogjátok csinálni!*” Jól tudja Jézus, hogy nem fogják kibírni, és nem tudják megcsinálni. És mi sem fogjuk kibírni... Ami a tanítványokra vár: – „*menjete el és tegyete tanítvánnyá minden népet*” – semmiképpen nem fog menni Jézus Krisztus mennyei segítsége nélkül.

Jézus ígérete így szól: ***A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.***” Jézus nem feledhetetlen, szép szavakat, egy életre szóló utolsó közösségi élményt nyújt tanítványainak, hanem egy élő Személyt, a Pártfogót, a Vigasztalót, a Szentháromság Isten harmadik Személyét, a Szentlelket igéri meg tanítványainak; nem az adott pillanat reménytelen fájdalmába, hanem a világ végezetéig. Aki melléjük áll, felemeli őket, reményt gyújt a szívükben, frissen tartja elméjükben mindazt, aki nekik Jézus a szavaiban, és a cselekedeteiben. Aki mindig ott lesz, amikor a hitük, az erejük, a bátorságuk, a reménységük véget ér. Aki a pártjukat fogja, és a mennybe öleli őket még a mártírhalálban is.

Háborgó szívükben még tovább szól Jézus ígérete: ***Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, és ne is csüggedjen.***” Pál apostol így ismerte meg ezt a békességet: „*Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*” (Filippi 4:7) A világ adta békességet mi őrizzük, mégis folyton összetörök, az Isten békessége viszont Krisztusénak jegyzi és őrzi teljes belső világunkat.

A keresztyén élet, erőnk felett való élet. Egyszer csak erőnk, hitünk, reménységünk végére jutunk. A hívő ember élete olyan hétköznapi csodák sorozata, amelyekben az ember olykor önmaga fölé nő, többet, nagyobb, szebbet, igazabbat tesz, mint telne tőle. A Szentlélek által. Mert igaznak bizonyult Jézus ígérete. Ilyenkor is alázatban tartja a felismerés: „*többé nem én élek, hanem a Krisztus él bennem.*” (Galácia 2.20)

Legyen imánk és énekünk:

*Küldd Szentlelked, kérlek Uram, küld hő, buzgó imámra!
Hogy tanítson, vigasztaljon és vezessen utadra!
Bűnteherral, messze Tőled, sötét éjben bolyongtam,
Tűzszloppal, égi fénnel vezess, vezess ó, Uram!*

*Meghallgattál s fényt gyűjtöttál, minőt soha nem láttam.
Bús lelkeimmel, tört szívemmel szent örömrre találtam.
Ó, én lelkem, hirdesd széjjel, mint jött Isten tefeléd,
Mint jött Jézus, és üdvödért fölláldozta életét!*

*Nép milliók, zarándokok, téged, Uram, keresnek.
Hallasd szavad, ó, Megváltóm, s küld vezérül Lelkedet!
Hadd leljenek fényt és erőt, zúgjon ének örömr:
Te vagy Jézus, Isten Fia, mindörökké Úr s Király!*